

[Rager.]

manden, Landstingsmand Stensballe holdt dengang Forslaget var til Behandling i det andet høje Ting. De Udtalelser, som Landstingsmand Stensballe fremsatte, findes i Landstingstidende 1932—33 Sp. 2185. Trods min Henviſning beder jeg Formanden om Tilladelse til et kort Citat. Der siges dør:

„Vi har derfor for vort Vedkommende ment, at det vilde være økonomisk forsvareligt at søge at opretholde de fire Banestrækninger i en Forsøgsperiode“, herunder altsaa den midtsjællandske Bane,

„at forsøge, om ikke Indtægterne kan sættes op, saa der kan tilvejebringes bedre Balance mellem Indtægter og Udgifter, end Forholdet hidtil har været. Men vi er samtidig af den Opfattelse, at der af Befolkningen ubetinget maa kræves en bedre Udnyttelse af Strækningerne, hvis disse Strækninger skal kunne forventes opretholdt ud over det Aaremaal, der er foreslaaet i Ændringsforslagene.“

Senere fortsætter Landstingsmanden med at henvise til, at nu er det i Virkeligheden de Egne, hvorigennem Banerne skal gaa, der skal afgøre, om disse Baner skal opretholdes ud over den Tid, der var givet dem som Prøvetid. En ganske lignende Indstilling finder man hos Venstres Ordfører her i Tinget, daværende Folketingsmand Fuglsang; jeg skal blot henvise til de Udtalelser, som findes Sp. 6505 i Folketings-tidende for 1932—33; de er saa nær Landstingsmand Stensballes, at jeg skal se bort fra at citere dem. Saaledes var altsaa Situationen, og lad mig sige, at trods det at der til de Udvalg, der var nedsat i Folketinget og Landstinget, dengang Debatten fandt Sted i 1932—33, fra mange Sider rettedes Henvendelser om Forlængelse af Banen til Hillerød, om Færdigbygning af Banen, ses det ikke, at man fra en eneste Venstremands eller Konservativs Side dengang er gaaet ind for dette. Man har overhovedet ikke laant Øre til det, og jeg har heller ikke hørt denne Tanke fremsat i al den Tid, der er gaaet siden da, og i hvilken Gud og hver Mand har vidst, at nu var Banens Skæbnetime inde. Saa kan enhver jo have Lov til at tænke, hvad han vil, om Grunden til, at det netop kommer frem nu, da man skal tage Ansvaret. Det er naturligvis den Slags Behageligheder, der følger med at staa i Opposition; saa har man Lov til at foretage den Slags Manøvrer, og det kan man jo ogsaa godt gøre. Det er i lige saa høj Grad Regeringspartierne Opgave at staa ved det virkelige Ansvar, og det gør vi i det foreliggende Tilfælde.

Der er forelagt saadanne Oplysninger for Finansudvalget — som jeg ikke behøver at citere, da de vil være ærede Medlemmer bekendt fra Betænkningen og Bemærkningerne —, som viser, at Befolkningen i Egnen ikke har benyttet disse Baner i en saa meget større Udstrækning, at en Opretholdelse af dem, saaledes som Situationen er nu, kan siges at være økonomisk forsvarelig.

Jeg maa afvise som ganske fjernliggende den Mulighed, at Færdigbyggelsen af Strækningen Frederikssund—Hillerød vil kunne medføre væsentlig stærkere Trafik paa disse Linier, idet de efter Sagens Natur, og som deres Køreplaner med de mange Krydsninger maa være anlagt, aldrig vil egne sig til Transitlinier, før vi faar en Befolkning rundt om ved Banernes Endepunkter, der i hvert Fald er ca. 10 Gange saa stor som den, vi har i Øjeblikket. Men hvis man havde ment for Alvor i Rigsdagen, at det vilde være af Betydning for Banernes fremtidige Liv at foretage Forlængelsen fra Frederikssund til Hillerød, da skulde man have stillet Forslaget derom for 2½ Aar siden og ikke i Dag.

De Tal, som jeg har nævnt, og som angiver Lokaltrafikken, viser, og det beklager jeg, at Banerne ikke er anvendt i større Udstrækning. Da vi havde Loven om Nedlæggelse af disse Baner til første Behandling, var jeg ikke mit Partis Ordfører i denne Sag, men jeg tillod mig at tage Ordet ex auditorio for at beklage, at man stod over for at skulle nedlægge Anlæg, som havde kostet saa store Summer, som disse Baneanlæg havde kostet. Jeg henviste til, at naar man havde bygget en Skinnevej og bygget den paa den Maade, som denne Skinnevej var bygget, var det national-økonomisk set den billigste Maade at transportere saavel Varer som Gods paa, og jeg gik saa stærkt, jeg kunde, imod, at man gik til en overilet Nedlæggelse, og beklagede i det hele taget, om man skulde ende med at komme til en Nedlæggelse. Jeg tillod mig at sige nogle ret onde Ord om Biltrafikken, som efter min Mening ikke er saa behagelig en Transportmaade; men det kan nu ikke nytte noget, at jeg synes, det er rarere at køre i Jernbane, naar Befolkningen i Banens Opland foretrækker Biler. De Tal, der er forelagt, viser, at der ikke har været nogen Opgang i Trafikken, som berettiger til fortsat Opretholdelse af Banen. Det vilde være en Æret mod de Dele af Landet, der fik nedlagt Baner uden Prøvetid i Henhold til Loven af 1933, om vi nu ændrede Basis for den Lov, der blev vedtaget den-